A°. 1843. N°. 56.

DONDERDAG, 13 JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 11 Julij 1843.

(19362) Alzoo de Eigenaren van de Plantaadje *Ellen*, zich aan het Gouvernement hebben geadresseerd, met verzoek om den Slavenjongen genaamd *Alexander*, van den naam van opgemelde Plantaadje af, op dien der Eigenaren voor den Vrijdom te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, in de gelegenheid gesteld om uiterlijk binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentien aanteekening ter Gouvernements Secretarij te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Pronuntiatie van Dictums

bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, op Zaturdag den 15den Julij aanstaande, des voormiddags om *negen* ure, van de Boedels: VOLKERT VAN HALM Jz., PIETER JOHANNES HANENBERG, CHRISTINA CHARLOTTE BREDENBACH, HENRY BRIDGWATER, HENRIETTA MARIA WISMAN en CARL FREDRIGH SUSSMILCH.

Paramaribo, den 12 Julij 1843.

De Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(18574) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 14den Julij 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: *Johannes* of *Bosoe*, *Lena*, *Joseph*, *Kea* of *Keetje*, *Francina* en *Frederika*; aankomende J. G., M. en C. H. DE LA PORTE, ieder voor een vierde aandeel Erfgenaam in den Boedel wijlen CLASINA van BROTZE.

De Slaven, met namen: *Prinzes 1e.*, *Amba 1e.*, *Seraphina*, *Prinzes 2e.*, *Marcus*, *Amba 2.*, *Pieter* of *Pierre*, *Arie*, *George* en *Matthijs*; bekend staande ten name van C. KERSTEN & Co., doch als het eigendom van ANNA ESTHER PETRONELLA WHITE, in Executie genomen.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramaccastraat*, La. E. No. 17; aankomende C. R. SMITH.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Princestraat*, La. E. No. 263; aankomende J. H. MATTHIJS, als Erfgenaam van den Boedel CHRISPIJN van LOUISA van MATTHIJS van LOBBRECHT.

Paramaribo, den 8 Julij 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

(19347) De ondergeteekende verzoekt ten vriendelijkst zijne Debiteuren hun verschuldigde tot *ultimo* 1841, te komen aanzuiveren, daar hij anders verpligt zal zijn de nalatigen in Regten te vervolgen.

Voorts presenteert hij op *favorable Conditien*, te koop:

Een *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Domineéstraat*.

Paramaribo, den 11 Julij 1843.
J. C. HARTMAN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, het Schip Agenoria, Kapt. W. van der Kolff, van Rotterdam, hebbende 58 dagen reis; Passagier: L. H. J. Maes.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 18 Mei 1843.)

FRANKRIJK.
PARIJS, 12 Mei.

De Madridsche brieven van 26 April spreken het gerucht tegen alsof de regering voornemens was de Cortes te ontbinden. In den senaat zijn de beraadslagingen over het adres voortgezet en zouden er den 27sten gesloten worden. Opmerkelijk is het, dat al de leden der kommissie betuigd hebben, dat geen hunner de gedachte heeft gehad Frankrijk te beleedigen. Men heeft aan hetzelve slechts eenen vriendschappelijken raad willen geven en het willen overtuigen, dat er in Spanje geene andere partij bestaat dan die van vaderlandslievende Spanjaards, naijverig op de onafhankelijkheid huns vaderlands; zoodanig zijn de uitdrukkingen van den heer Marliava.

GROOT-BRITTANNIE.
LONDEN, 14 Mei.

Gisteren avond heeft de Heer Hume in het Lagerhuis voorgesteld, dat hetzelve dank zou betuigen aan Lord Ashburton, wegens deszelfs regeling van de Amerikaansche geschillen. De voorsteller deed het belangrijke daarvan inzien. Indien er zich onverhoopt weder ongelegenheden mogten opdoen, dan hoopte hij dat niet de afzonderlijke Staten, maar de Unie, zonder plaatselijke verbittering handelende de zaak spoedig tot een einde zou brengen Landen als Engeland en Amerika behooren elkander, tot wederzijds nut, spoedig te verstaan.

DUITSCHLAND.
BERLIJN, 7 Mei.

In de hooge kringen wil men weten, dat de Koning en de Koningin zich in het laatst dezer maand naar het kasteel Ermansdorf in Silezie zullen begeven, waar ook de Keizer van Rusland, die in de maand Junij bij Kalisch eene krijgsoefening denkt bij te wonen, zal aankomen. Men vermoedt, dat de zamenkomst van onzen Koning met zijnen zwager gewigtige onderwerpen tot aanleiding heeft, omdat verscheiden minister, onder deze de minister van oorlog von Boyen en de minister Stolberg Wernigerode, onzen monarch naar Silezie zullen vergezellen. De Koningin is voornemens in den loop van dezen zomer, ook gedurende eenige weken de mineraal-bronnen te Landeck (distrikt Breslau) te bezoeken.

Het hof bevindt zich sedert de vorige week te Potsdam; wel bewonen HH. MM. nog het paleis in de stad, doch zullen spoedig het zomerverblijf Sanssouci betrekken. De met zijne echtgenoot, eene Nederl. Prinses, hier vertoevende jonge erfgroothertog van Saksen-Weimar bevindt zich bij afwisseling bij HH. MM. te Potsdam en bij zijne doorl. schoonbroeders den Prins van Pruisen en Prins Carel.

Het is verscheiden nieuwsbladen uit Keulen als stellig medegedeelde berigt, dat de koning in den nazomer de Rijnprovincie zal komen bezoeken om in het Ahrdal de druivenkuur te gebruiken, is, naar wij uit eene goede bron vernemen, volkomen ongegrond.

— Het onlangs op den Stettijnschen spoorweg voorgevallen ongeluk heeft eenen hoogst nadeeligen indruk te weeg gebragt en zal vermoedelijk gedurende eenigen tijd ongunstig werken op het gebruik maken van dezen weg. Tengevolge van het uit het spoor loopen van eenen goederenwagen, waarvan de beide assen terzelfder tijd braken, werden de volgende wagens omgeworpen en over elkander geslingerd. Verscheiden personen ontvingen kwetsuren van meerder of minder ernstigen aard; een conducteur is dien tengevolge reeds overleden. Gelukkiglijk gebeurde het ongeval niet op eenen der hooge dijken, zoo als men er vele op dezen weg aantreft, en die slechts de breedte van een enkel spoor hebben; ware het ongeluk daar gebeurd, alsdan zou de trein reddingloos in de diepte zijn gestort.

— Van den Mein, 6 Mei.

Het bevestigt zich, dat bij de Duitsche regeringen het voornemen bestaat, om aan de Landverhuizers uit Duitschland eene meer bepaalde en duttig inringting te geven. Voornamelijk wil men den stroom naar Texas en Brazilië leiden. De uitgestrekte nederzettingen, welke men in de Texaansche republiek wil vestigen, en waartoe bereids groote landstreken schijnen aangekocht te zijn zullen, naar men hoopt, gemakkelijk tot de sluiting van een handelstractaat leiden. Op betrekkingen met Brazilie is het uitzigt nog gewigtiger. Het huwelijksontwerp tusschen den Prins Joinville en eene zuster des Keizers zal geen beletsel daartegen wezen; want, naar men ten stelligste verzekert bestaat zoodanig ontwerp in het geheel niet, wat ook de Fransche papieren er morgen van gezegd hebben. Integendeel bestaat nog altijd het ontwerp eens huwelijks van die Braziliaansche prinses met eenen Duitsche koninklijken prins, en reeds binnen kort zal door eenen gezant formeel hare hand voor dien prins gevraagd worden. Deze gebeurtenis zal niet alleen gevolgd worden door een handelstraktaat, maar ook door eene Duitsche nederzetting in het zuidelijke gedeelte van Brazilie, welke gedeelte daartoe als bijzonder geschikt beschouwd wordt. Ook deze nederzetting zou, evens als die in Texas, voorbereid worden door eene maatschappij, waaraan vele zeer hooggeplaatste personen een krachtig deel zouden nemen.

— Uit Maints schrijft men:

Omstreeks het laatst der vorige week werd een jongman van Rüdesheim bij Binnen in onze gevangenis gebragt, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan zulk eene wreedaardige behandeling zijner moeder, dat men het verhaal als een verzinsel zoude beschouwen; wierd het niet bevestigd door lieden die door hunne ambtsbetrekking nauwkeurig van het gebeurde moeten onderrigt wezen. De bedoelde jongman diende ten tijde dat het achtste Duitsche legerkorps deszelfs krijgsoefeningen hield, bij het groothertogelijk Hessische regiment ligte kavallerie, hij leerde op marsch een meisje kennen voor hetwelk hij liefde opvatte en waaraan hij trouwbelofte deed. Nadat hij aan zijne militaire verpligting had voldaan keerde hij, met een goed getuigschrift naar zijne woonplaats Rüdesheim bij zijne moeder terug. Nu verzocht hij het bewuste meisje bij hem te komen om daarmede in den echt te treden. De moeder, die gezegd wordt eene booze, hardnekkige vrouw te zijn, wilde van de schoondochter niets weten; hevige twisten waren hiervan het gevolg, waarbij de zoon zich ten laatste zoo ver vergat, dat hij de oude moeder aangreep en met het hoofd derwijze tegen een vuur hield, dat haar de haren verzengden, de ooren verkoolden en het gezigt door vele brandwonden onkenbaar werd. Met deze verschrikkelijke mishandeling niet voldaan, opende hij eene kist en wierp de oude vrouw met het hoofd vooruit in dezelve, daar de kist echter het ligchaam niet geheel konde bevatten, zoo perste hij hetzelve daarin en wierp de deksel toe; doch aangezien de kist te klein was en het deksel niet sloot, zoo wond hij touwen rondom dezelve, knoopte de einden stevig vast en verliet de woning. De dochter der mishandelde vrouw kwam vervolgens bij toeval het huis binnen, hoorde de oude moeder kermen en verloste haar uit de kist. Niet lang daarna keerde de dader terug; men deed aangifte van het voorgevallene bij de politie, de jongman werd gearresteerd en na een eerste verhoor herwaarts gebragt. Men meent te weten, dat de moeder na een lijden van negen dagen is bezweken.

— Uit Athene, schrijft men:

De Koning heeft, gelijk reeds bekend is, om ook persoonlijk zoo veel mogelijk aan den berooiden toestand onzer financien te komen, een schitterend voorbeeld van belangeloosheid gegeven, door 200,000 drachm. van zijne civile lijst ten voordeele der schatkist af te staan. Daar hij, na zoodanig voorbeeld, ook van de hoogere ambtenaren eene vermindering van jaarwedde meende te mogen vorderen, is daardoor, alsmede door eenige inkrimping in het personeel der ambtenaren en bij het leger eene bezuiniging van 850,000 dr. ontstaan. Grootere verminderingen zijn misschien voor het oogenblik niet raadzaam. Buitendien heeft de Koning eene hoogstgewigtige verandering in het regeringsstelsel offic. aangekondigd: hij wil de competentie der ministers en der overige staatsbeambten aanmerkelijk uitbreiden, om den gang van zaken naar mogelijkheid te verligten en te bevorderen. De hier vermelde maatregelen en eenige andere, waarvan men de spoedige verwezenlijking te gemoet ziet, zullen ongetwijfeld van het heilzaamste gevolg wezen. Ook mag men zich met de hoop vleijen, dat de groote mogendheden, welke dan toch niet de uitputting der levenskrachten van Griekenland verlangen, niet het onmogelijke zullen willen maar integendeel bij zoo benarde omstandigheden eene wijze toegefelijkheid en geduld zullen aan den dag leggen. Zij hebben dezen staat gegrond, zij zullen denzelven natuurlijkerwijze ook zijne groote hulpbronnen laten ontwikkelen.

IETS UIT DE BELANGRIJKE REIZEN IN MONTENEGRO VAN DEN KOLONEL L. C. VIALLE DE SOMMIERES.

Te Schtechich, ontmoette ik een' man die zoo lang geleefd had, dat hij zijne afstammelingen tot in het zesde geslacht zag. De grijsaard zelfs was 117 jaren oud, zijn zoon 100, zijn kleinzoon bijna 82, zijn overkleinzoon had 60 jaren bereikt, diens zoon was 43, deszelfs zoon 21 en eindelijk des laatstgemelden zoontje 2 jaren oud. De stamvader was in zijn 117de jaar nog levendig en werkzaam. Hij bleef aan tafel tot na het laatste gebed, en toen nam hij afscheid en wilde vertrekken; dadelijk stonden al de gasten op, en naderden, in eerbiedige stilte, bij beurten, kusten den ouden op de borst en wenschten zijnen zegen te ontvangen. Meerdere voorbeelden van langlevendheid zijn bij de Montenegrijnen in geenen deele zeldzaam, waar matigheid, de gezondheid van het water en de spijze, mitsgaders de uitnemendheid van het luchtgestel een nuttig uitwerksel op het menschelijk gestel hebben. Het overschot van den avond was verdeeld in onderscheidene nationale spelen, gedurende welke de uiterste welvoegelijkheid in acht genomen werd. Het was 10 ure toen ik mij naar bed begaf. Eene kleine kamer, en een paveljoen eenigzins van het huis afgezonderd, was voor mij en mijnen bediende in gereedheid gebragt, en zij sloten zorgvuldig de deur, ofschoon eene wacht aan de buitenzijde geplaatst was; naauwelijks waren wij in slaap geraakt of wij werden gewekt door een aanhoudend vuren en geschreeuw, gevoegd bij het geblaf van al de honden uit de nabuurschap. Dadelijk stonden wij op en zochten naar wapenen ter onzer verdediging. Mijn knecht vond de loop van een geweer, en ik had het geluk eene kleine hooivork te verkrijgen. Dus gewapend plaatsten wij ons, tegen over den ingang van de kamer, besloten hebbende om ons, met al onze krachten, te verdedigen. Eindelijk opende men de deur, en hoe groot was onze verbazing, toen wij een' man van 100 jaren, met wien wij ons avondmaal gehouden hadden, voor ons zagen, en die ons, in de Illyrische taal, aldus aansprak: » Verschrikt niet heeren, een van mijne schaapherders is door roovers aangevallen, en de wacht had het teeken van alarm gegeven," waarop wij antwoordden: » dat wij tot onze verdediging gereed waren. Mijn vader bidt u, dat gij u niet zult verontrusten, en wenscht u eenen goeden nacht."

ALI PACHA VAN JANINA.

Ali Pacha is meer dan 70 jaren oud, zijne huisselijke gewoonten en de verdeeling van zijnen tijd zijn zeer merkwaardig. Hij is zoodanig jaloers van zijne magt, dat hij zich zelden zijne ministers bedient, maar alle staatszaken zelf behandelt. Hij staat zeer vroeg op, drinkt een kop koffij, rookt eene pijp tabak, en verleent daarna gehoor aan zijne officieren, neemt verzoekschriften aan, beslist twistgedingen en hoort de berigten over zijn leger, finantiën, en marine, tot aan den middag. Hij neemt een sober middagmaal en drinkt weinig wijn; rust daarna een of twee uren, en hervat het werk van den morgen, onder het rooken van zijne pijp tot zes uren, waarna hij het avondmaal neemt en zich in zijn harem begeeft. Over de zaken van den godsdienst bekommert hij zich weinig en men houdt hem voor niet opregt in zijn geloof. Nimmer bezoekt hij de Moskee dan eenmaal des jaars, op het feest van den Rammazan, doch dan doet hij zulks met groote pracht.

Niettegenstaande zijnen sterken geest is hij zeer bijgeloovig, aardbevingen en donderbuijen maken hem bevreesd; het is mogelijk dat op zulke oogenblikken zijne wroegingen hem kwellen. Hij gelooft aan bezweringen en toovenarijen. Ja, houdt zich overtuigd dat men een middel zou kunnen uitvinden voor alle kwalen, en aldus het leven onbeperkt kunnen verlengen. Zijne troepen zijn hem zeer genegen.

In 1813 nam hij zekere door hem bevolene werken in oogenschijn en begaf zich daartoe op eene stelling. Een groote steen viel hem op den schouder en wierp hem ter neder. Men meende dat hij dood was, doch hij was alleen vrij gevaarlijk gekwest. Hij scheen daarvan geene aandoening te hebben, zette zich te paard, en reed de stad rond, alleen v[illegible] een' zijner soldaten gevolgd. Niettemin w[illegible] zijne wonde gevaarlijk, en hij verpligt een[illegible] weken het bed te houden. Toen hij herst[illegible] was, zeide hij tegen den Franschen cons[illegible] den Heer de Pouqueville, dat hij zo[illegible] danig gehandeld had om aan zijne vijanden [illegible] hoop te benemen van hem doodelijk gewond [illegible] zien. De consul antwoordde dat iedereen zij[illegible] vijanden heeft, maar dat die van den Pac[illegible] zeker zoo ver niet zouden gaan, om zijn[illegible] dood te wenschen.

» Wat zegt gij daar?" riep Ali uit, » [illegible] gaat geen oogenblik van den dag voorbij [illegible] men den hemel niet bid mij te doen sterve[illegible] en hoe zoude zulks anders kunnen zijn, sed[illegible] 40 jaren, doe ik aan de geheele wereld kwa[illegible] 30,000 menschen heb ik op het schavot de[illegible] sterven, en men weet zeer wel, dat hoe la[illegible] ger ik leef, hoe meer ik er het leven zal do[illegible] benemen; gij begrijpt dus, dat men mij ni[illegible] kan beminnen, maar hetgeen mij tevreden ste[illegible] is dat de haat mijner vijanden aan mijne g[illegible] zondheid geen nadeel doet," waarop hij in la[illegible] chen uitbarstte.

In 1817 veroordeelde hij een' zijner jonge[illegible] Albanesche pagies, om door een luipaard ve[illegible] scheurd te worden. Zijne misdaad bestond i[illegible] het plegen van een' kleinen diefstal. Het bee[illegible] was zoo aan de tegenwoordigheid v[illegible] menschen gewoon, dat toen men den jongeli[illegible] in de kooi wierp, hij aan dezen vriendsch[illegible] bewees in plaats van hem te verslinden. M[illegible] bragt dit geval ter kennisse van den Pacha[illegible] en deze verfoeijelijke tiran beval dat men d[illegible] pagie in stukken zoude houwen en alzoo h[illegible] lijk tot voedsel aan het luipaard zoude wo[illegible] den voorgeworpen.

Een Muzelman vraagde eens aan de[illegible] dichter Sadi, hoe hij handelen moest o[illegible] zich van eenige bekenden te bevrijden[illegible] die hem dagelijks, en maar al te dikwijl[illegible] op ongelegene tijden bezochten.

» Zijn zij arm," zeide Sadi, zoo lee[illegible] hun geld, » zijn zij rijk, zoo verzoek va[illegible] hen iets ter leen, en wees verzekerd, da[illegible] niemand hunner u meer lastig zal vallen."

Op bovenmatige vreugde moet, volgen[illegible] den aard der menschen ongetwijfeld treu[illegible] righeid volgen. De vreugde maakt he[illegible] bloed te heet, te opbruisend en het kan nimmer lang in zulk een staat van gisting blijven. Die eenen aanleg tot hevige hartstogten heeft, kan getuigen, dat hij, het midden der hevigste vreugde reed ontevergenoegdheid gevoeld heeft. Deze verwantschap bestaat even eens tusschen alle hevige, elkander tegenovergestelde driften, en levert dus een bewijs te meer, dat de verstandige mensch zijn geluk en deugd in den middelweg zoeken moet.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.